

шкиното теленце нетърпеливо се дърпаше на вжженцето си, а подъ вимето на майка му мърдаше косматата муцунка на

Щръбкиното сираче. Марушка спокойно го гледаше.

Тя бѣше осиновила рожбата на своята починала другарка.

Борисъ Василевъ

ПРИКАЗКА ВЪРХУ МРАМОРЪ

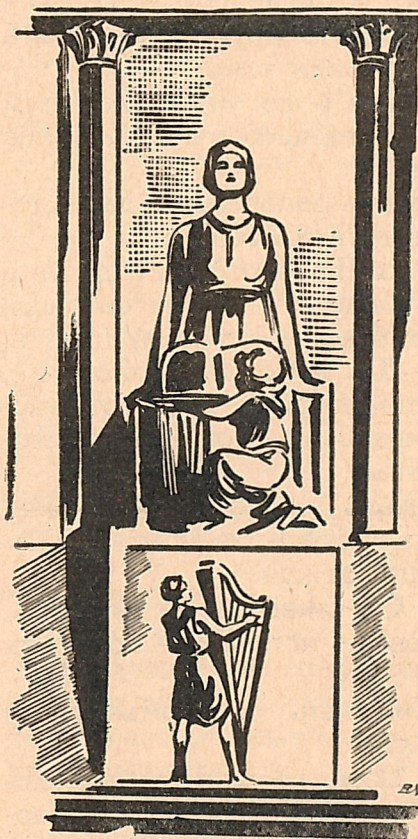
рѣдъ престолния градъ на едно голѣмо царство, кждето царувалъ жестокъ и несправедливъ царь, отъ незапомнени времена

стояла красива мраморна статуя.

Върху пиедесталъ отъ черенъ мраморъ била изваяна статуя на жена съ радостенъ погледъ. Въ краката ѝ колѣничило дете държало на поднось сърдцето ѝ. А отъ дветѣ ѝ страни имало колони, цѣлитѣ изписани съ нѣ какво клинообразно писмо.

Много царе, чрезъ своитѣ мъдrecи, се мъчили да прочетатъ написаното. Изминали се години. И едва презъ царуването на последния владѣтель на това царство писмото било разгатано.

Една сутринъ предъ статуята застаналъ младъ човѣкъ. Дълго се взираше въ клинообразнитѣ букви, издълбани върху мрамора. Не забелязалъ, че слънцето отивало къмъ заликъ. Стоялъ като

прикованъ, набиралъ челото си, докато най-последна радостна усмивка просияла на устнитѣ му.

Сетне седналъ върху мраморнитѣ стѣпала и засвирилъ съ своята арфа. И колкото повече гледалъ статуята, толкова по-нѣжни звуци издавала арфата